

Boekpresentatie *Caribbean Cultural Heritage and the Nation: Aruba, Bonaire and Curaçao in a Regional Context*

John Leerdam, 17 november 2023, Universiteit Leiden

Beste Alex, beste Luc, beste Francio,

Ik voel me vereerd dat ik jullie boek in ontvangst mag nemen, als jongetje dat de eerste 20 jaar van zijn leven op Curaçao woonde en opgroeide met, door en ondanks het culturele erfgoed van Curaçao.

Alhoewel ik inmiddels 43 jaar in Europees-Nederland woon, leerde ik in Curaçao naar de wereld kijken.

Als 7-jarige jongen maakte ik Trinta di Mei mee, de Shellstaking die grote delen van Otrabanda en Punda - de wijk waarin ik opgroeide - in puin en as legde.

Wekelijks luisterde ik naar het radioprogramma van Elis Juliana en Pater Breneker, Mei ora chiki ku Ompi Elis, een klein half uurtje met oom Elis.

In het weekend nam mijn vader ons mee naar de plekken waar Elis Juliana over vertelde in zijn programma, zoals Kas di Pal'i Maishi, een huis waar te zien is hoe de Afro-Curaçaoese bevolking van Bandabou woonde sinds de afschaffing van de slavernij tot 1950.

Alles wat ver weg voelde en wat ik niet begreep, kwam ineens heel erg dichtbij en werd concreet.

Tijdens mijn opleiding tot theaterregisseur in Amsterdam liep ik stage op Aruba en Curaçao, en kwam ik voor een korte weer terug.

Mijn beste vriendin daar nam mij mee naar een concert van Grupo di Betico, een muziekgroep die de hartslag van de Arubaanse gemeenschap vormt.

Jaren later ging Izaline Calister - we kennen haar allemaal - een samenwerking met hen aan, wat resulteerde in het nummer Bendishoná. De Arubaanse volksmuziek was nu niet meer alleen van Aruba, maar van ons allemaal.

Wat ik wil zeggen is dat de Caribische eilanden een rijke geschiedenis hebben vol met cultureel erfgoed, zowel materieel als immaterieel.

Dit culturele erfgoed heeft generaties Caribische mensen in Europees-Nederland beïnvloed, maar het heeft nog te weinig aandacht hier, in Europees-Nederland.

Daarom ben ik ook zo blij met dit boek en al het harde werk dat Alex, Luc, Francio en alle andere auteurs hierin hebben gestopt.

[pauze]

Vandaag sta ik hier als maatschappelijk kwartiermaker voor het Nationaal Slavernijmuseum.

Eind januari presenteer ik - samen met mijn collega kwartiermakers Peggy Brandon en David Brandwagt - ons eindadvies aan het Amsterdamse College van B&W en de Staatssecretaris van Cultuur en Media.

Ook hier sta ik op de schouders van Alex van Stipriaan - die betrokken was in een vorige fase van de ontwikkeling van het museum.

Om tot dit eindadvies te komen, spraken we met duizenden mensen, hier in Europees-Nederland, maar ook in Curaçao, Aruba, Bonaire, Sint-Eustatius, Saba, Sint Maarten en Suriname.

Eén van de conclusies die ik uit deze bijeenkomsten heb getrokken, is dat een gelijkwaardige verbinding met het Caribisch deel van het Koninkrijk en Suriname cruciaal is voor de totstandkoming van het Nationaal Slavernijmuseum.

De slavernij speelde zich namelijk daar af en de gevolgen van het slavernijverleden zijn daar nog dagelijks voelbaar.

In het museum moet er daarom aandacht zijn voor de taal, de cultuur en het erfgoed van alle Caribische eilanden en Suriname.

Net zoals dit boek, kan het Nationaal Slavernijmuseum een rol spelen om Europees Nederland, Caribisch Nederland en de drie andere landen binnen ons Koninkrijk dichter bij elkaar te brengen.

Ik ben hoopvol. Dank u wel.